

יפים, קנה לה מתנות, וקיווה שהכל יחזור להיות כמו פעם, כשהיה ילד קטן. אבל החיים רצו אחרת. לפני שבע שנים הוא נעצר לשנה, כי חשוד ברצח של פועל נקיון. הוא יצא זכאי, כי לא הוכיחו. אחר־כך ישב בערך ארבע שנים בכלא רמלה, על זה שרצה להתנגס בשני האחים שהלשינו עליו. הוא השתחרר לפני שמונה חודשים וְ אמר לי אישית, שהוא רוצה לפתוח דף

סוהר, ושם יש בתי־ספר נהדרים לעברייניִים. אבל הוא היה גבר לעניין. היה לו לב זהב. תמיד היה מוכן לעזור לחברים. למשל, אם היה חסר למישהו כסף, הוא היה מסדר לו, ואם למישהו היה סיכסוך עם כנופייה מסויימת, מנחם היה מתווך ביניהם ועושה סולחה. לפני חמש שנים נסע מנחם לבית־החור לים של אמו. גנב אותה משם והביא אר תה הביתה. הוא הליבש אותה בכגדים

הנידצחת

בלה תורג'מן שהי תה בת 19 כשמתה. היא צולמה חודשים אחדים לפני הרצח.

שה כדורים פגעו בבלה ושניים במנחם, בשעה שישנו במיטה. השניים נהרגו ב־ מקום.

את הגופות גילה בן־דודו של מנחם, בבוקר המחרת. הוא נשלח על־ידי אביו להביא קפה לזוג המאורס ומצא את ה־

הנידצח

מנחם דיין, שהתפרסם בנתניה כאחד הגברים המבוקשים ביותר בקרב הצעירות שבני.

חדש. הוא באמת החליט לחזור למושב, להשפר. קיבל רשיון מהמיטרה לפתוח דוכן־ירקות בשוק, והיה עובד כמו מסורף כל היום וכל הלילה. בשוק ובבית. לא היה לו חשמל והוא היה עובד לאורם של נרות. זה היה הבית של אבא שלו,

אביו של מנחם

סעדיה דיין (מסתיר את פניו בידיו) נתמך בעת הלוויה על־ידי מקורביו. שני משמאל נראה האח, שמשון. בזמן ההלוויה לא התאפקו השניים ובכו, אך אחריה שמרו על קור רוח ואיפוק.

לצעוק ולנהוג בהתאפקות. אחר־כך הלך לבקר את קבר בניו הנמצא בקירבת מקום. בבית־הקברות התאספו מאות קרובים ומכרים של שני הנרצחים. בין קהל הנאספים היו נוסרים לבושי־אזרחית אשר בחנו בתשומת־לב מיוחדת כל דמות שנקלעה למקום.

היה חיים עמר (מזוהו) אביהם של האחים עמר שנרצחו בנתניה. חיים, שידוע בסביבתו כאחד הגברים שעל פיהם ישק דבר, בא להלוויית השניים ועזר לשמור על הסדר. הוא ביקש מאנשים לא לעשן ולא

שעבר לגור לתל־אביב ופתח גם כן דוכן בשוק הכרמל. כולנו עזרנו לו להשתקם. כולנו שמנו יד. צבענו לו את הבית. שמנו סיד, טיח, זפת, אינסטלציה. זה בית שהיה פעם חורי־בה והפך להיות ארמון. את בלה הוא הכיר לפני שלוש שנים. כשהיא היתה בכלא צבאי. הם הכירו דרך החברים שלה. יצאו, התאהבו והחליטו להתחתן. היא נכנסה להריון והיתה בחור דש החמישי, כששיחררו אותה מהצבא. עך כאן סיפורו של היריד.

במקום הרצח, ברחוב רמב"ם, התכנסה מישפחתו של מנחם. מבעד לחלון הפתוח, שדרכו נורו צרורות העוז, הציצו כמה שכנים. הוריו של מנחם, אחיו ושלושת אחיותיו ישבו על הספה בשתיקה. בחדר התכנסו גברים למניין.

האב, סעדיה, היה עצור. "מנחם כבר הלך לבית־הכנסת. היה מדליק נרות שבת." סיפר בקול רועד. "מנחם היה אומר לי: אבא, גמרתי את כל העסקים המלוכלכים שלי. אין לי יותר חברים. רק אשה ו־ ובית."

הוא רצה להרוויח כמה שיותר כסף, כדי לגמור את הבית עד החתונה. אך אלוהים נתן לו מכה גדולה. וממי? מהר (המשך בעמוד 46)

אביה של בלה

(במרכז) אברהם תורג'מן פסע בין החיילים שנשאו את הארון בדומייה, והתבונן בארון בחוסר־אמונה. אברהם קיבל את הידיעה על מות בתו בצורה קשה ביותר. גם החיילים לא עצרו כוח, ובכו.

אח לצרה

שניים מתגוללים בדמם. ביום הראשון נערכו בשכונה שתי ה־לוויית. מנחם דיין ניקבר ראשון, ובלה תורג'מן ניקברה שעה קלה אחריו, בסכס צבאי מרשים.

בבית־הקברות התאספו מאות קרובים, מכרים ושכנים, ביניהם קציני־מיטרה באזרחית. מנחם היה ידוע בזמנו כאחד מראשי העבריינים בנתניה והשוטרים, ש־עדיין גיששו באפילה אחר הרוצח, בחנו בעיון כל דמות שנקלעה למקום. אחרי שהקהל הרב התפזר, הירשו לעצ־מם כמה מידידיו של מנחם להתקרב אל הקבר הרענן. היו שם גברים קשוחים, שבכו כילדים קטנים.

"הוא היה אכזר גבר בשכונה." גילה אחד הידידים, שבחר לא להזדהות. סיפר היריד:

היכרתי אותו מכיתה אל"ף. תמיד הייִנו ביחד. הוא התדרדר לפשע בגיל צעיר, בגלל שטויות. אביו נשא אשה אחרת ו־אמו חלתה קשה. היא מאושפוט עד היום, וקיבלה אישור מיוחד לבוא להלוויה. למנחם יש אח אחיד, שימשון, שגר בר־אילת, ושלוש אחיות. כולם יצאו כסדר, אבל הוא היה מסתובב הרבה בחוץ, יצא בחברה לא טובה ולמד להיות עברייני. כימעט כל החיים שלו הוא ישב בבתי־